

Inventari d'ànimes

Agustí Olivares

TRÍPODE

Editorial Trípole

POESIA

Títol: *Inventari d'ànimes*

Primera edició: setembre de 2021

© Agustí Olivares

© D'aquesta edició: Edicions Trípod, SL

Carrer Aribau, 114, entl. 4a. Barcelona, 08036

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: www.twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Correcció: Helena Batlle

Imprès a la Impremta Pagès, d'Anglès (la Selva)

ISBN 978-84-123920-5-0

Dipòsit legal: B 14720-2021

L'editor autoritza la reproducció d'aquest llibre, totalment o parcial, per qualsevol mitjà, actual o futur, sempre que sigui per a ús personal i no amb finalitats comercials.

A l'Antoni Rubió

ÍNDIX

LES ÀNIMES	12
MATÈRIA PRIMERA	15
BÉNS INDEFUGIBLES	25
ACTIU CIRCULANT	35
ESTOC DE SEGURETAT	42
MATERIALS D'ENVÀS	50
PRODUCCIÓ EN PROCÉS	57
PURGATORI	59
EPÍLEG	61

Però, com és que aquesta tendència a buscar la bellesa en la foscor està tan arrelada en els orientals? A Occident també va haver-hi una època en què no es coneixia ni l'electricitat, ni el gas, ni el petroli, però, que jo sàpiga, mai no han mostrat cap gust per les ombres.

Junichiro Tanizaki

les ànimes dos homes depiladíssims, una munió d'eunucs obstinats, una vintena de turistes novaiorquesos, un home bo, una vella enfosquida, la meuca, el vaquer, aquell qui estreny un silenci i algú que prova d'afaiçonarlo, les patinadores fartes d'hormones, l'infant distret, el miop, l'apicultor llosc d'enteniment, una dona humida, l'adolescent sufocat, l'home que imita un gripau, les mestresses, la mare, el pare, l'Assumpció, el captaire anònim, els transeünts que tornen, l'alcalde, Martí i Pol, els indigents, els poderosos, l'home septuagenari, la veïna que canta com els àngels, Gardel, el marit, en Burgada i el seu pare, els ocupes que vagaregen, l'arquitecte Rovira, l'Humbert, la fornera, jubilats tediosos, els badocs urbans, el mestre a l'atur, la peixatera, el padre Montaña, el veí cubà, Tito Puente, els homes panxuts i les dones que els esperen, les noies de setze, Eliane Elias, Marc Johnson, Satoshi Takeishi, Baden Powell i Trinidad William Blanco de Abreu, un cocaïnòman, una dona que xiscla, el capellà, un violinista sord, l'home que ho fa amb dues gomes, una somera multiorgàsmica, un canadenc, l'excursionista assedegat, una nena amb els

ulls buits, l'àvia, la Cicciolina, Ludwig van Beethoven, la Saba, el cabró de l'exmarit, el ximpanzé que s'emmiralla al microones, les cosines llunyanes, les dones més velles i esberlades del poble, en Faustí, Norman Bates, una dona miop, João César Monteiro, l'epuló, algú que sanglota desconsoladament, un ocupa que fa de flautista, un metròman esprimatxat, la cambrera francesa, Rilke, algú que enganxa un bocí de diari en el fanal embutllofat, els ianquis que mouen fitxa, Lorca, un tros de carn batejada, la Beatriu, quatre velles esdentegades, el mossèn dislèctic, en Patrici, un venedor convencional de pisos, una dona esbojarrada i l'home que l'assetja a tocar de la gelateria, Sophia Loren, les àvies que tornen de les embòlies, un vell secardí, l'amic, una dona que mai no ha arribat a l'orgasme i el marit, els captaires que matinen, un home feliç, en Manu Chao, una família molt peluda, la noia amb posat d'ombra xinesa, la noia de porcellana, el violinista assedegat, les noies que s'embetumen els pits, el gitano esfèric, en Pelicà.

Matèria primera. La sang espessida del capvespre degota lenta en el gibrell blanc de porcellana i l'eco de l'esgüell del darrer porc assassinat a l'illa retruny arreu com si tal cosa. Torna un tractor del no-res i l'horitzó s'esquinça, les petges del camí encara són calentes, i fumegen, com si esbufeguessin amb comptagotes l'alè polsós de tot el dia. Falcat en el paisatge, panteixa el bou sadollat que es

mira la verga com torna endins, masegada,
llepant l'arena. Dos homes depiladíssims fan
l'amor a mitja veu, rere la pell xopa de la lluna
que voleia a l'estenedor; i una munió d'eunucs
obstinats, en conill, decideixen d'engolir amb
pomada el darrer barbitúric, a tocar d'una
vintena de turistes novaiorquesos que
demanen pel volcà, convençuts que són a
Sicília. Les llambordes poc grises fan olor de

llet de cabra acabada de munyir. Una olivera trista i borda esquinça el paisatge rere un pedram farcit de buits. Hi ha un camí on abans pudien les seioneres. Hi ha un ase coix, i un home bo que agraeix la mirada verda i els cogombres tendres que li ofereix una vella enfosquida amb la pell solcada i el somrís suau. Hi ha una bassa bruta on suren equidistants cinc burilles esgrogueïdes de

Bisonte, solives com els vèrtexs tristos d'un pentàgon regular. I el cul d'un sis-cents del setanta-sis fa d'iceberg —solladíssim— i dos joncs acomiaden compassats, com metrònoms de setí, la meuca que torna queixosa de casa del vaquer perquè el bufarut de quarts de quatre li ha envolat la perruca dels divendres. Sembla que hagi de ploure, algú estreny un silenci i somriu en veure com se li escola pels

dots. Algú altre prova de collir-lo i afaçonarlo; debades. La politja gira, lentament, i el poal davalla sota la mirada assedegada de la somera guerxa que remuga. L'abeurador és ple de sabaters que llisquen de gairell, com patinadores fartes d'hormones. Fa olor d'estiu. El poble, sollat, degota metàfores pels colzes, com l'infant distret que recorda enganxós el gelat de síndria que duia a les mans. El rusc